Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ			
Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαΐου 1921* | *Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 26*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάννης τὸν πῆρε γιὰ μάρτυρα, καθὼς καὶ τὸν Μισύ, ἕνα δεκανέα τοῦ λόχου του. Αὐτὸς ἦταν χωρικὸς ἀπὸ τὴν Ὠδέρνη, πολὺ χοντρός, σιωπηλός, ὅσο ὁ ἄλλος ἦταν λεπτός, ἐξυπνος καὶ φλύαρος.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ στόλου ἔβγαλε τὸν Γιάννη ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ τοῦ προξενοῦσαν τὰ παράξενα κάπως ἐγκαίνια αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας του, καὶ σὲ λίγο, τὸ θαυμάσιο θέαμα ποὺ παρουσίαζε ἡ θάλασσα, σκεπασμένη ἀπὸ πλοῖα, ἀπορρόφησε ὅλη του τὴν προσοχή.

Γιατὶ πραγματικῶς, ὁ στόλος ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Τουλώνη στὶς 19 Μαΐου 1798, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους κι' ὡραιότερους ποὺ φάνηκαν ὡς ἐκεῖνο τὸν καιρό. Πεντακόσια πλοῖα τὸν ἀποτελοῦσαν, τὰ τετρακόσια μεταγωγικά.

Ἡ Ναυαρχίδα πήγαινε μπροστά.

40 χιλιάδες στρατό, 10 χιλιάδες ναῦτες κι' ἄπειρο ὑλικὸ κουβαλοῦσε αὐτὸς ὁ στόλος.

Ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ πλοῖα τῆς ἐποχῆς ἦταν πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ σημερινά. Ὁ ἀτμὸς δὲν εἶχ' ἐφευρεθῆ καὶ ταξείδευαν μὲ πανιά. Κι' ἐπειδὴ τὰ κανόνια δὲν εἶχαν τὴ δύναμη τῶν σημερινῶν, δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ περιβάλουν μὲ χαλύβδινο θώρακα τὰ τεράστια ἐκεῖνα σκάφη.

Ἡ «Ἀνατολή», ποὺ μετέφερε τώρα τὸν Γιάννη Καρδινιὰκ μὲ ἄλλους 600 στρατιῶτες τοῦ Ἐνάτου, ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πολεμικά. Εἶχε 120 κανόνια, ποὺ ἐσχημάτιζαν τρία ἀλλεπάλληλα πυροβολεῖα. Οἱ στρατιῶτες ἦταν σκορπισμένοι παντοῦ, ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ὡς τὸ ἀμπάρι. Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ ἄνετα ἐγκαταστημένοι γιὰ τὸ ταξείδι· δὲν τοὺς κακοφαινόταν ὅμως, γιατ' ἦταν ὅλοι διαλεχτοί, συνειθισμένοι σὲ στερήσεις καὶ κακουχίες.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες, ἦταν κι' ἡ ναυτία ποὺ ἔπιανε ὅσους δὲν ἦταν θαλασσινοί, δηλαδὴ τοὺς περισσότερους στρατιῶτες. Τὴν ἐγνώρισε κι' ὁ Γιάννης, ποὺ πρώτη του φορὰ ἔκανε μεγάλο ταξείδι, ἄμ' ἀπομακρύνθηκαν λίγες λεῦγες ἀπὸ τὴν ἀκτή. Τὰ κύματα τοῦ Κόλπου τοῦ Λέοντος ἔκαναν τὴν «Ἀνατολὴ» νὰ χορεύῃ σὰν κορυδότσεφλο. Κι' ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς μονομαχίας, ὁ μικρός μας φίλος ἦταν σὲ κακὴ κατάσταση.

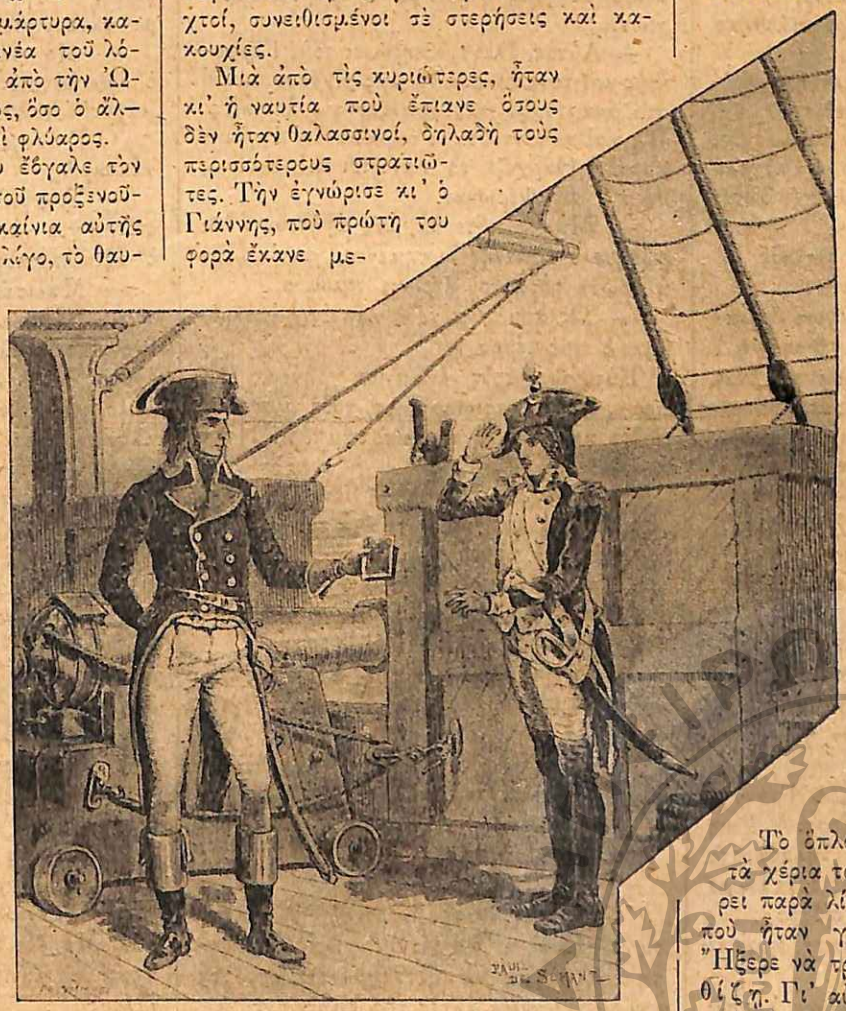

«Ὁ ἀξιωματικὸς ἔτειγε στὸ Γιάννη τὸ βιβλίο ποὺ ἐδιάβαζε...»

Εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τὸ κάτω πυροβολεῖο, ὅπου ἦταν ὁ λόχος του, ὡς τὴ βάση τοῦ μεσιανοῦ καταρτιοῦ· Μὰ κι' ὁ Καγκαλὸ δὲν ἦταν σὲ καλύτερη κατάσταση. Μόνο ὁ Μισύ, ποὺ δὲν τὸν ἔπιανε τίποτα, κρατιόταν καλά.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, στρατιῶτες καὶ ναῦτες, μαζεμένοι στὰ πυροβολεῖα, ἐδειπνοῦσαν· ὥστε κανεὶς δὲν θὰ ἐνοχλοῦσε τοὺς μονομάχους.

Ἕνας ναύτης ποὺ συνόδευε τὸν τιμονιέρη, χαμογέλασε ἅμα εἶδε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη καὶ τὸν ἰδρῶτα ποὺ ἔβρεχε τὸ μέτωπό του. Καὶ τοῦ ἔδωσε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ἕνα κοντὸ σπαθὶ μὲ λεπίδα λίγο κυρτὴ καὶ τροχισμένη στὴν ἐντέλεια.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Γιάννης ἦταν συγκινημένος. Ἀλλ' ἅμα εἶδε τὸ χαμόγελο καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ναύτη, φιλοτιμήθηκε, ἔβαλε δύναμη, ξέχασε καὶ ναυτία καὶ φόβο, συνῆλθε. Ἀμέσως ἔβγαλε τὴ στολή του καὶ τὸ πουκάμισό του, ἄρπαξε τὸ σπαθί του ζωηρὰ καὶ στάθηκε σὲ φύλαξη.

Τὸ ὅπλο αὐτὸ τοῦ ἦταν ξένο καὶ γιὰ τὰ χέρια του βαρύ. Ἔπειτα δὲν εἶχε πάρει παρὰ λίγα μαθήματα ξιφομαχίας, τότε ποὺ ἦταν γραμματικὸς τοῦ Βερναρδιέ. Ἤξερε νὰ τρυπᾷ, μὰ ὄχι καὶ νὰ διασπαθίζῃ. Γι' αὐτό, ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ στιβαρὸς ἐκεῖνος τιμονιέρης, γυμνὸς ὡς τὴ μέση, μὲ τὰ στήθη καὶ τὰ μπράτσα στιγματισμένα ἀπὸ παράξενες ἐπιγραφὲς καὶ γοργόνες, κι' ἔκαμε μερικὰ τσαλίμια μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, σὰν ἄνθρωπος γυμνασμένος νὰ τὸ μεταχειρίζεται, ὁ Καγκαλὸ τὰ χρειάσθηκε καὶ ψιθύρισε:

—Τὸ νοῦ σου, λοχία!

Ἀλλ' ἂν τοῦ ἔλειπε τοῦ Γιάννη Καρδινιὰκ ἡ πεῖρα, ἡ γύμνασι, εἶχε ὅμως τὴ

μεγάλη φιλοτιμία πού τ' ἀναπλήρωνε ὅλα.

—'Αρχίστε! εἶπε ἕνας λοστρόμος, πρῶτος μάρτυρας τοῦ τιμονιέρη.

'Ακούσθηκε κλαγγὴ ὅπλων καὶ ἡ μονομαχία ἄρχισε.(*) Στὴν πρώτη σχεδὸν διαστάλρωση τῶν λεπίδων, ὁ Γιάννης ἀπέκρουσε μιὰ σπαθιά, πού θὰ τὴν ἔτρωγε στὸν ὦμο. Δοκίμασε νὰ τρυπήσῃ κι' αὐτὸς στὸ στῆθος· ἡ μύτη ὅμως τοῦ σπαθιοῦ του ἀπάντησε τὸ χερούλι τοῦ ἀντιπάλου καὶ μόλις πρόφθασε νὰ κάμῃ πίσω, γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἕνα δυνατό του κτύπημα.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ τιμονιέρης προσπαθοῦσε νὰ τὸν πληγώσῃ λίγο στὸ χέρι, γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ μ' ἕναν ἀντίπαλο ἀγύμναστο καὶ μικρό. 'Αλλὰ ὁ Γιάννης ἀντικαθιστοῦσε μ' εὐκινησία τὴ δύναμη πού τοῦ ἔλειπε. Στὴν ἑπομένη σύγκρουση, ἔγειρε στὸ πλάϊ, δοκίμασε ἕνα κτύπημα, τὸ ἔχασε καί, καθὼς σηκωνόταν, αἰσθάνθηκε ἕνα πόνο στὸ μπράτσο.

Μιὰ κόκκινη γραμμὴ παρουσιάσθηκε ἀμέσως.

Ὁ Καγκαλὸ ρίχθηκε στὴ μέση.

—Πληγώθηκε! εἶπε. 'Αρκεῖ.

'Αλλὰ ὁ Γιάννης ἦταν ἀναμμένος. Ἔπειτα ξαναεῖδε τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ ναύτη, πού τοῦ εἶχε δώσει τὸ σπαθί.

—Νὰ ἐξακολουθήσουμε! φώναξε μὲ λύσσα. Αὐτὸ δὲν λογαριάζεται!

Ἄξαφνα, ἀπὸ ἀπόσταση λίγων βημάτων, ἀκούσθηκε μιὰ σύντομη διαταγή... Εἶχε σκοτεινιάσει ὁλωσδιόλου κι' ἕνας ἀξιωματικός, μὲ ἰσχνὴ καὶ κοντὴ σιλουέττα, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα πίσω, παρακολουθοῦσε ἀθώρητος τὴν σκηνή.

'Αμέσως, δυὸ ψηλόσωμοι γρεναδιέροι, ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς ναυαρχίδας, μπῆκαν στὴ μέση τῶν μονομάχων.

—Κατ' ἀνωτέρα διαταγή, εἶπε ὁ ἕνας, σταματήστε!

Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ κάμουν ἕνα κίνημα, περικυκλώθηκαν ἀπὸ ἄλλους ναῦτες καὶ σύρθηκαν στὸ ἀμπάρι, ἐνῶ οἱ μάρτυρές τους τὸ ἔστριβαν χωρὶς νὰ γυρέψουν ρέστα.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Γιάννης κι' ὁ τιμονιέρης ἦταν στὰ σίδερα, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον, καθισμένοι δηλαδὴ στὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς κι' ὑγρῆς τρύπας, μὲ τὰ πόδια ἁλυσοδεμένα σ' ἕνα σίδερο.

Ὕστερ' ἀπὸ ἄλλα δέκα λεπτά, ηταν οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

— Λοχία, εἶχε πῇ ὁ τιμονιέρης· λυποῦμαι γιὰ ὅσα σοῦ εἶπα. 'Αλήθεια εἶσαι παιδὶ ἀμούστακο, μὰ εἶσαι γενναῖος. Λοιπόν, ξεχασμένα;

— Ἐντελῶς, εἶχε ἀποκριθῇ ὁ Γιάννης.

Καὶ γέρνοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὅσο τοὺς τὸ συγχωροῦσαν οἱ ἁλυσίδες τους, ἔσφιξαν τὰ χέρια.

— Σοῦ πονάει ἐκείνη ἡ τσουγκρανιά; ρώτησε ὁ τιμονιέρης.

— Μὲ καίει λιγάκι... μὰ δὲν εἶναι τίποτα.

—Χμ! ἐμένα μοῦ ἄξιζε μιὰ καλὴ σπαθιὰ στὸ κεφάλι! Γιατὶ ἐγὼ ἐπροκάλεσα ἄδικα καὶ παράλογα τὸν καυγᾶ. Ἂς εἶναι τελος πάντων. Θέλεις νὰ γίνουμε φίλοι;

— Θέλω πολύ. Πῶς λέγεσθε;

— 'Αραδέκ, ἀπὸ τὸ Δινὰν τῆς Βρετάνης. Ἐσύ;

— Γιάννης Καρδινιάκ, ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Φίλοι λοιπὸν σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο!

— Σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο!

Κι' ἐξακολούθησαν νὰ συνομιλοῦν ὁληνύκτα νὰ διηγοῦνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ἱστορία του.

Ὁ 'Αραδὲκ ἦταν ψαρᾶς στὴ Βρετάνη, Ἡ Ἐπανάσταση τὸν ξεσήκωσε κι' αὐτὸν καὶ τὸν πῆρε στὸν πόλεμο. Τέσσερα χρόνια τώρα κυνηγοῦσε τὸν Ἄγγλο, ἀπὸ τὶς 'Ινδίες ὡς τὶς 'Αντίλλες. Γιατὶ γιὰ τὸν 'Αραδέκ, ὁ Ἄγγλος ἦταν ὁ μόνος ἐχθρός, ὁ προαιώνιος.

— Αὐτός, ἔλεγε, πληρώνει τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς ρίχνουνται, καὶ στὸ ἀναμεταξὺ μᾶς ἁρπάζει τὶς ἀποικίες. Ἔ, καὶ νάπαντούσαμε τώρα κανένα ἀγγλικὸ καράβι! Θἄρχιζε τὸ κανονίδι κι' ἀμέσως θὰ μᾶς ἐλευθέρωναν.

— Μὰ ὡς πότε θὰ μᾶς ἀφήσουν ἐδῶ; ρώτησε ὁ Γιάννης λυπημένος, γιατ' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἔτρωγε τιμωρία.

— Ὡς που... νὰ τοὺς καπνίσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ τιμονιέρης.

Εὐτυχῶς τοὺς ἐκάπνισε γρήγορα. Τὸ πρωΐ, ἕνας ὑπαξιωματικὸς τοὺς ἔλυσε τὰ πόδια καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τἀμπάρι. Ἦταν ἐλεύθεροι.

Ὁ λοχαγὸς Ζολιμπουᾶ ἔκραξε τότε τὸν Γιάννη, τὸν ἐμάλωσε γιὰ τὴν μονομαχία καὶ τὸν ἐπρόταξε νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃ. Φαινόταν ὅμως εὐχαριστημένος κι' ὑπερήφανος γιὰ τὴν γενναιότητα πού εἶχε δείξῃ ὁ μικρὸς λοχίας.

Ἡ ἱστορία εἶχε διαδοθῆ. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἔγεινε ἀκόμα πιὸ ἀγαπητὸς στὸ Ἔνατο, πού τὸν καμάρωνε. Ὁ ταγματάρχης Σκεβόλας, ὁ τραχὺς κι' αὐστηρός, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Μπράβο, μικρέ!

* * *

Ἅμα πέρασαν τὴν Κορσική, ἡ θάλασσα γαλήνεψε κι' ὁ Γιάννης, χωρὶς ἐνόχληση πιά, ἔβλεπε νὰ ξετυλίγωνται μπροστά του οἱ ἀπότομες ἀκτὲς τῆς Σαρδηνίας.

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν γρήγορα κι' εὐχάριστα, γιατὶ ὁ Βοναπάρτης ἐφρόντιζε καλὰ γιὰ τὸ στρατό του. Δὲν φαινόταν αὐτός, φαινόταν ὅμως παντοῦ ἡ φροντίδα του κι' ἡ ἐνέργειά του. Στὰ πλοῖα ὅλα ἔκαναν γυμνάσια. Τὰ ταμποῦρλα κτυποῦσαν δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα τακτικά. Ὅλοι οἱ γρεναδιέροι γυμναζόνταν στὰ κανόνια. 'Ακόμα κι' ὁ Μπὲλ-Ρὸζ, ὁ γέρος ἀρχιτυμπανιστής. Ἂν ἀπαντοῦσαν τὸν 'Αγγλικὸ στόλο, ἔπρεπε νὰ ξέρουν ὅλοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν...

'Αφοῦ πέρασαν καὶ τὴ Σικελία, ὁ ζέφυρος φούσκωνε τὰ πανιὰ καὶ δυνάμωνε τὴν ταχύτητα. Τὰ καράβια τοῦ μεγάλου στόλου ἔμοιαζαν τώρα μὲ δελφίνια, πού πηδοῦσαν ἀπάνω στὰ κύματα.

Ὁ Γιάννης, ζαλισμένος πάλι, θέλησε νὰ τραβηχθῇ στὸ συνηθισμένο του καταφύγιο. Ἦταν κοντὰ στὴν κουπαστή, κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ κυβερνήτη. Ἐκεῖ ἔβρισκε λίγη ἡσυχία καὶ μοναξιά, γιὰ νὰ λέῃ τὰ μυστικά του στὰ ψάρια...

'Αλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη βρῆκε τὴ θέση του πιασμένη· Στὴν κουλούρα τῶν σχοινιῶν ὅπου συνήθως καθόταν, εἶδε καθισμένο ἕναν ἀξιωματικό, πού κρατοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια κι' ἐδιάβαζε ἕνα βιβλίο.

Τὸν χαιρέτησε καί, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ προσωπό του, ἔκαμε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ μιὰ φωνή, — γνωστή του φωνή, — τὸν ἔκαμε νἀνατριχίασῃ.

— Μὰ βέβαια δὲν κάνω λάθος! εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Εἶναι ὁ μικρός μου μονομάχος! 'Αλήθεια, δὲν εἶσαι σύ;

Ὁ Γιάννης ἔσκυψε τὸ κεφάλι χωρὶς νἀποκριθῇ.

— 'Αναγκάσθηκαν νὰ σὲ βάλουν στὰ σίδερα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς, ἔ; ἐξακολούθησε ὁ ἀξιωματικὸς μαλακότερα

— Μάλιστα, ψιθύρισε ὁ Γιάννης.

— Ἔκαμαν καλά. Οἱ στρατιῶται δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μονομαχοῦν, ὅταν ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶναι μακρυά! Ὅσο ἔχουμε πόλεμο, χρωστᾶς τὸ αἷμα σου στὴ Γαλλία καὶ δὲν μπορεῖς, μικρέ, νὰ τὸ διαθέτῃς ἀλλοῦ. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

Ὁ Γιάννης ἔνευσε πὼς καταλαβαίνει. Ὁ ἐπιδλητικὸς τρόπος τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου, πού ἐνόμιζε πὼς ἦταν ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, τὸν ἐμπόδιζε νὰ προφέρῃ λόγια. Σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε μόνο δυὸ μαῦρα μάτια καρφωμένα ἐπάνω του. Δὲν ἐτόλμησε νὰ κοιτάξῃ καλὰ τὸν ἄγνωστο...

— Ἐμπρός, εἶπε αὐτός, κάθησε κοντά μου νὰ μιλήσουμε.

Ἂν καὶ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ κρατήσῃ συνομιλία, ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ὑπακούσῃ στὴ διαταγή.

Ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τουλάχιστο τὸ βαθμὸ τοῦ συνομιλητοῦ του. Μὰ δὲν εἶδε οὔτε γαλόνι, οὔτε κέντημα στὸ μανίκι, οὔτε σημεῖο κανένα στοὺς ὤμους.

— Εὐχαρίστως, εἶπε. Μὰ δὲν εἶμαι... δὲν ξέρω... εἶμαι...

—Ναί, εἶσαι ζαλισμένος. Μὰ μὴ τὸ συλλογίζεσαι καὶ μὴν κοιτάζῃς τὴ θάλασσα. Συλλογίσου ἄλλα πράγματα. Τοὺς γονεῖς σου, παραδείγματος χάρη...

—Δὲν ἔχω γονεῖς...

—Πῶς; Κι' ὅμως εἶσαι πολὺ νέος. Ἔχεις τουλάχιστο οἰκογένεια;

—Ἔχω μόνο τὸ Ἔνατο Σύνταγμα.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου.

Καὶ μὲ λίγα λόγια, ὁ Γιάννης διηγήθηκε τὰ κυριώτερα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ οὔτε τὴν πρώτη του μάχη καὶ τὴ σφαῖρα πού ἔφαγε στὸ κεφάλι.

— Κρῖμα πού δὲν τὴν ἔχω, νὰ σᾶς τὴ δείξω, εἶπε στὸ τέλος.

—Σὲ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός. Ὥστε εἶσαι δεκαοκτὼ χρονῶν κι' ἔχεις πέντε χρόνια στὴν ὑπηρεσία;

—Πέντε χρόνια, ἐννιὰ μῆνες καὶ δεκάξη μέρες!

—Μπράβο! Κρατεῖς, βλέπω, τοὺς λογαριασμούς σου σὰν ἀξιωματικὸς τῆς οἰκονομίας. Κι' εἶσαι εὐχαριστημένος πού κάνεις κι' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία;

—Πολύ. Ἂν δὲν μ' ἔπιανε μόνο ἡ θάλασσα!...

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ τὴν ξεχάσῃς;... 'Αποκρίσου στὶς ἐρωτήσεις μου. Ξέρεις πού πᾶμε τώρα;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΣΤΡΑΒΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΟΣ

Ἕνας στραβὸς ζητιάνος εἶχε χάσει τὸ σκυλλάκι του πού τὸν ὁδηγοῦσε, καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γυρίζῃ μονάχος του στοὺς δρόμους μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ραβδιοῦ του. Μιὰ μέρα, καθὼς ἔμπαινε σὲ μιὰ ἐκκλησία, σκόνταψε ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο ζητιάνο, πού καθότανε στὰ σκαλοπάτια καὶ βογγοῦσε.

—Τί ἔπαθες, ἀδελφέ μου; τὸν ρωτᾶ ὁ στραβός.

—'Αλλοί σ' ἐμένα, τὸν κουτσό, λέει ὁ ἄλλος· κάθησα λιγάκι ἐδῶ νὰ ξεκουραστῶ καὶ μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Κάποιος κακὸς ἄνθρωπος, ὡς φαίνεται, μοῦκλεψε τὰ δεκανίκια μου κι' ἐγὼ δίχως αὐτὰ εἶμαι χαμένος.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἀδελφέ μου, τοῦ λέει ὁ στραβός· ὁ Θεὸς ἤξερε πού μ' ἔρριξε ἀπάνω σου· καθὼς βλέπεις, καὶ ἡ δική μου τύχη δὲν εἶναι καλύτερη ἀπ' τὴ δική σου· κι' ἐγὼ πολὺν καιρὸν τώρα γυρεύω σύντροφο νὰ μ' ὁδηγῇ. 'Ας σμίξουμε τὶς τύχες μας κι' ἂς ζήσουμε μαζί· τότε καὶ ἡ συμφορά μας θὰ εἶναι ἐλαφρότερη.

—Μὰ ἐγώ, λέει ὁ κουτσός, δὲν ἔχω πόδια· σὲ τί μπορῶ νὰ σ' ὠφελήσω;

—Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ πόδια σου, λέει ὁ στραβός, ἀλλ' ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ἐγὼ ἔχω καὶ πόδια γερὰ καὶ πλάτες δυνατές. Θὰ μὲ καβαλλικεύῃς, καὶ τότε ἐσὺ θὰ περπατῇς μὲ τὰ δικά μου πόδια κι' ἐγὼ θὰ βλέπω μὲ τὰ μάτια τὰ δικά σου.

Ὁ κουτσὸς δέχθηκε καὶ οἱ δυὸ δυστυχισμένοι ἔγιναν σύντροφοι ἀχώριστοι κι' ὁποιος τοὺς ἔβλεπε πρόθυμα τοὺς ἐλεοῦσε.

(Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Δ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΕΛΕΚΙ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙ

—Ὀχτὼ χρονῶν ἐπάτησες,
Καὶ τόσο μοῦ ἀδυνάτησες;
Συχνὰ σκυμμένο στὰ νερά,
Μήπως δὲ βρίσκεις πιὰ νὰ φᾷς
Κι' ὅλο λασπόνερο ρουφᾷς;
Ποῦ πᾷς μὲ βιαστικὰ φτερὰ
Δίχως τὴν πρώτη σου χαρά,
Μήπως σοῦ ἐκλέψαν τὰ μωρά;
—Τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἐπέρασαν...
Τόρα οἱ γονοί μου ἐγέρασαν. (*)
'Απ' τὴ φωλιά τους δὲν πετοῦν...
Κι' οἱ πόνοι τους μ' ἀδυνατοῦν.
Ὅ,τι ἐγὼ βρίσκω στὸ νερὸ
Νὰ τρώω μονάχο δὲν μπορῶ!
—Δὲν τῶλπιζα, ἄσχημο πουλί,
Νᾷσαι καλὸ τόσο πολύ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

[Τῆς Henriette Bésançon]

Μεγάλη χαρὰ στὸ περιβόλι πού ξυπνοῦσε κεῖνο τὸ τριανταφυλλένιο ἀνοιξιάτικο πρωϊνό.

Οἱ μέλισσες, πού διαστικὲς πετοῦσαν στὰ μυρωδάτα ἐργαστήριά των, βομβοῦσαν μὲ χαρά:

—Σήμερα εἶναι!....

Οἱ σπῖνοι, οἱ καρδερίνες καὶ ὅλα τὰ ἀγαπητὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν μὲ χορωδία στὰ κλαδιά:

—Εἶναι γιὰ σήμερα!.....

Τὰ σπουργίτια καὶ οἱ κοκκινολαίμηδες ἤξεραν πὼς τὸν χειμῶνα εἶχαν σκορπίσει γιὰ χάρη τους νόστιμα ψυχουλάκια στὸ ἄσπρο κρύο χιόνι. Οἱ καρδοῦλες δὲν εἶναι ἀχάριστες — θυμοῦνται τὸ καλό.

Γι' αὐτὸ καὶ κεῖνοι, πέρνοντας μέρος στὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, τῆς ἀνθρώπινης αὐτῆς φωλιᾶς, σφύριζαν μελωδικά, πὸ δυνατὰ ἀπ' τἄλλα πουλιά, τὴ σύντομη χαρμόσυνη κραυγή τους.

—Τὸ ξέρετε;.. Σήμερα εἶναι!..

—Ναὶ σήμερα!..... φαίνονταν νὰ λένε καὶ τἀνοιξιάτικα λουλούδια, πού λυγιστὰ σαλεύανε στὰ λεπτὰ κλωνιά τους.

* * *

Μὰ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ λαμπρὸ «σήμερα» πού ὅλο τὸ περιβόλι τὸ γιόρταζε;

Ἄ, εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς μαμᾶς.

Τί χαρὰ πού πέρτει ἀνοιξιάτικα καὶ μποροῦν, ὅσοι θέλουν, νὰ κόψουν λουλούδια ἀγκαλιές, μέσα στοὺς θησαυροὺς τοῦ Περιβολιοῦ!

Τὸ νοιώθουν καλὰ αὐτὸ ἡ Λίνα καὶ ἡ Νινούλα, πού σηκώθηκαν χαράματα σήμερα. Ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ μέρος, πού μὲ τόση λαχτάρα τἄκρυβαν, τὰ γιορτερά τους δῶρα: ἕνα τσαντάκι ἀπὸ χάντρες, πού τόσο πιδέξια κέντησε ἡ Λίνα, καὶ μιὰ μικρὴ ταπετσαρία πού κατάφεραν τὰ παχουλὰ δαχτυλάκια τῆς Νινούλας.

Μὰ πρέπει καὶ λουλούδια νὰ φέρουν ἀγκαλιές, γιὰ τὴ μαμά τους πού τόσο ἀγαποῦνε.

Τρέχουν στὸ περιβόλι, φτάνουν στὴ μεγάλη πασχαλιὰ πού φύτεψαν τὴ μέρα πού γεννήθηκε ἡ Λίνα. Πῶς μεγάλωσε σ' αὐτὰ τὰ ἐννιὰ χρόνια! Καὶ τί πολλὰ λουλούδια!

—Μὲ συγχωρῆς, πασχαλούλα μου, μοιάζει νὰ τῆς λέγῃ ἡ Λίνα, ἂν σοῦ χαλάσω λίγο τὰ κλωναράκια. Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς τἄσπρα σου λουλούδια, τὰ τόσο λεπτὰ μπουκέτα σου πού εὐωδιάζουν. Δόσε μου τα! Εἶναι, ξέρεις, γιὰ τὴ μαμά.

Καὶ ἡ ὥμορφη Πασχαλιά, ἡ ντυμένη σὰ νυφούλα, ἀφίνει νὰ τῆς τρυγήσουν τὰ ἄνθη της καὶ νὰ τῆς γυμνώσουν τὰ κλαδιὰ πού θὰ τὴ δείχνουν ἔτσι σκοτεινὴ καὶ λυπημένη...

—Νινούλα· κράτα ἐσὺ τὰ κλωνάρια πού θὰ σοῦ κόβω. Σὲ λιγάκι θὰ μάσουμε καὶ τριαντάφυλλα καὶ θὰ κάμουμε ἕνα ὥμορφο μπουκέτο γιὰ τὴ μαμά.

—Ναί, μὰ ἐγὼ θὰ τῆς τὸ δώσω, λέγει ἡ μικρούλα, μ' ἕνα τόνο μεγάλου πόθου.

—Καὶ θὰ σὲ χάσουμε κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια!.... Καὶ ἡ μαμὰ θὰ λέγῃ: «Μὰ ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ μεγάλο μπουκέτο πού περπατεῖ μονάχο του;».

Καὶ τὰ μαργαριταρένια γέλια τους ἀνακατώνονται μὲ τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν, ἐνῶ ἡ Νινούλα σφίγγει λίγο τρυφερώτερα τὶς δροσερὲς πασχαλιές, πού ζεσταίνονται πάνω στὴν καρδιά της.

* * *

Ἐνῶ κι' οἱ δυὸ τους φλυαροῦσαν, κι' ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς τους μιλοῦσε τὴ γλώσσα πού ἴσως μιλοῦνε οἱ μέλισσες, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια καὶ ὅλο τὸ περιβόλι, κρυμμένη κεῖ πάνω, πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ἡ μαμὰ τὶς κοιτοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της. Εἶδε τὴ Λίνα νὰ τρέχῃ ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, τὴ Νινούλα νὰ σφίγγῃ τὶς πασχαλιὲς στὸ στῆθος της. Καὶ πιὸ μπροστά, εἶχε ἰδῇ τόσες φορὲς τὰ μυστηριώδη κεντήματα πού τῆς ἑτοίμαζαν.

Καὶ ἡ ψυχή της λυώνει σὲ μητρικὴ τρυφερότητα. Νὰ ἡ ἀληθινή της ἡ γιορτή!...

Εἶναι τὸ ζωντανό της δῶρο, οἱ δυὸ τρυφερὲς καὶ φρόνιμες κορούλες της. Καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα, γεμάτα ἀπὸ ἀγάπη, ὑψώνει τὴν ψυχή της στὸ Θεὸ πού εὐλογεῖ τὰ λουλούδια, τὰ πουλάκια, τὰ παιδάκια καὶ τὴ μητερούλα τους.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΔΗΣ

(*) Γνωστό, πὼς τὰ λελέκια προτιμοῦν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν πεῖνα παρὰ ν' ἀφήσουν τοὺς γέρους γονεῖς τους πεινασμένους.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΜΙΛΟΙ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΘΑ πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς Μικρούς μας Συλλόγους, — ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται μὲ τόσο ἀξιέπαινο ζῆλο γιὰ τὴν ἐξάπλωση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ καὶ γιὰ τὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, — ἵδρυσε, σὰν παράρτημα, κι' ἕναν Ὅμιλο Ἐκδρομῶν. Πολὺ καλὴ ἰδέα, μὰ τὴν ἀλήθεια! Τόσο καλή, ὥστε θὰ εὐχόμουν νὰ ἔκαναν ὅλοι οἱ Μικροὶ Σύλλογοι ἀπὸ ἕνα τέτοιο παράρτημα ἤ, καλύτερα, νὰ γινόνταν καὶ Ὅμιλο Ἐκδρομῶν. Ὥστε καθένας νὰ ἔχῃ δύο σκοπούς: πρῶτο τὸ ξεσπάθωμα καὶ δεύτερο τὶς ἐκδρομές. Γιατὶ δὲν ξέρω πιὸ ὑγιεινό, πιὸ ὠφέλιμο, πιὸ διασκεδαστικὸ καὶ πιὸ διδακτικὸ πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς μακρινοὺς αὐτοὺς περιπάτους, ὅταν τοὺς κάνουν πολλοὶ μαζύ, μὲ κάποιο πρόγραμμα, μὲ κάποιο σύστημα καὶ μὲ κάποιον ὁδηγό, ποὺ νὰ ξέρῃ ὄχι μόνο τοὺς δρόμους, τὰ κατατόπια, τὰ μαγαζάκια τῆς ἐξοχῆς, τὶς ὧρες τῶν τραίνων καὶ τάχυδρομεῖα τῆς γαϊδουροκαβαλαρίας, παρὰ καὶ τὴν ἱστορία λιγάκι τῶν μνημείων, ποὺ ἀπαντᾷ κανεὶς πηγαίνοντας ἤ χρησιμοποιεῖ γιὰ σταθμοὺς: πύργων, παλιῶν ἐκκλησιῶν, παλατιῶν, μοναστηριῶν, ἀρχαίων ναῶν καὶ καθεξῆς.

Ἐμεῖς, — κι' ἐννοῶ τὴν παρέα μου, ὅταν ἔκανα κι' ἐγὼ ἐκδρομές, — εἴχαμε ὁδηγὸ θαυμάσιο: Τὸν κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, τὸν πολὺ γνωστὸ ἱστοριοδίφη τῆς Ἀττικῆς, εὐφυέστατο λογοτέχνη καὶ κάπου - κάπου συνεργάτη τῆς «Διαπλάσεως». Τὰ ἤξερε ὅλα. Ἦταν ἱκανὸς νὰ μᾶς ὁρίσῃ τί φαγιὰ θὰ βρίσκαμε, ἄν πηγαίναμε νὰ φάμε, στὸ τάδε μαγαζάκι τοῦ Ἐλαιῶνα. Κι' ἦταν ἀκόμα ἱκανὸς νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορία, ὄχι πιὰ τοῦ πύργου ἤ τοῦ παλατιοῦ, ποὺ περιεργαζόμαστε τὰ ἐρειπιά του, ἀλλὰ καὶ τοῦ δένδρου ἀκόμα, τοῦ αἰωνόβιου, ποὺ τοῦ θαυμάζαμε τὸ γέριο κορμὸ καὶ τὴν καινούργια φυλλωσιά. Καὶ μὲ τί ὡραῖο τρόπο, μὲ πόση ποίηση, χάρη κι' ἐξυπνάδα! Μαθαίναμε, γελούσαμε, διασκεδάζαμε καὶ γυρίζαμε γλυκοκουρασμένοι καὶ καταγοητευμένοι.

Εἴμαστε τότε καμμιὰ δεκαριὰ φίλοι καὶ συνάδελφοι, — τῶν γραμμάτων ἄνθρωποι οἱ περισσότεροι, — μὲ τὸν ἀπαράμιλλο αὐτὸν κι' ἀκούραστο κι' ἀνεξάντλητο Καμπούρογλου ἐπὶ κεφαλῆς. Κάθε Κυριακή, κάθε γιορτή, ἀποφασίζαμε καὶ πηγαίναμε πότε ἐδῶ καὶ πότε κεῖ, πότε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ πότε πρὸς τὰ βουνά. Μεταχειριζόμαστε ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο τῆς Πελοποννήσου ὥς τὰ γαϊδουράκια τοῦ Μαρουσιοῦ. Μὰ συχνότερα πηγαίναμε ὥς ἕνα διάστημα μὲ τὸ τραμ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα μὲ τὰ πόδια. Ἡ ἐκστρατεία μας δὲν εἶχε γοῦστο χωρὶς μιὰ μεγάλη πεζοπορία, καὶ μάλιστα μέσ' ἀπὸ χωράφια, ἀμπέλια, ρεμματιές, δάση, πλαγιές, κατσάβραχα: Ἡ εὐτυχία μας ἦταν νὰ περνᾶμε καὶ κανένα ποταμάκι, πατῶντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, μέσα στὴν κοίτη, γιὰ νὰ ποφεύγουμε τὸ ρηχὸ νερό, μὰ ποὺ δὲν τὸ ἀποφεύγαμε πάντα. (Ὤ, πόσες φορὲς δὲν ἔκαμα ψυχρότατο ποδόλουτρο .. μὲ τὰ παπούτσια!) Πάντα ὅμως οἱ ταλαιπωρίες μας ἦταν ἀσήμαντες καὶ γιὰ γέλια. Ὁ πολύτιμος ὁδηγός μας ἤξερε νὰ μᾶς προφυλάγῃ. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, ποὺ ἤμουν ὁ πιὸ ἀσυνείδιστος κι' ἐπομένως ὁ πιὸ δύσκολος τῆς παρέας, τὰ ἔβρισκα ὅλα ὅπως ἤθελα. Πρὶν παρακουρασθῶ, θὰ καθόμαστε· πρὶν κρυώσω, θὰ ζεσταινόμαστε· πρὶν παραπειν ἀσω, θὰ τρώγαμε· πρὶν παραδιψάσω, θὰ πείναμε· πρὶν βαρεθῶ, θὰ φεύγαμε... Καὶ στὶς κακοτοπιές, ὁ κ. Καμπούρογλους περνοῦσε μπροστά, γιὰ νὰ μοῦ τείνῃ τὸ χέρι ἤ τὸ μπαστούνι του. Ἔτσι, μόλις ἐγύριζα ἀπὸ τὴ μιὰ ἐκδρομή, ἐσχεδίαζα κι' ὀνειροπολοῦσα τὴν ἄλλη. Καὶ μὲ τὸν κ. Καμπούρογλου μπροστά, μὲ τοὺς ἄλλους καλοὺς φίλους στὸ πλευρό μου, διέτρεξα, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὅλη τὴν Ἀττική.

Κι' ἀλήθεια, «ἐξερευνηταὶ τῶν ἀγνώστων χωρῶν τῆς Ἀττικῆς» εἴχαμε αὐτονομασθῆ. Ἀγνώστων, ναί. Γιατὶ τί ὠφελοῦσε ἄν ἦταν σημειωμένες στοὺς χάρτες καὶ στὰ βιβλία; Ἐμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ξέραμε παρὰ τὰ ὀνόματά τους. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὶς βλέπαμε ἀπὸ κοντά, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ θαυμάσουμε τὴ φύση τους, τὴν ὠμορφιά τους, τὸ μεγαλεῖο τους, τὰ ἱστορικά τους κτίρια, τὰ παλιά τους μνημεῖα, ἄν δὲν ἐκάναμε τὸν αὐτοσχέδιο, τὸν ἀνεπίσημο, τὸν φιλικὸ αὐτὸ «Ὅμιλο ἐκδρομῶν». Ἄ, πόσα ὡραῖα πράγματα τοῦ χρωστῶ! πόσες ἀπολαύσεις τοῦ θυμοῦμαι! καὶ πόσο λυποῦμαι ποὺ ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας μου, μετὰ τὴ γρίππη τοῦ χειμῶνα, δὲν μᾶφησε νὰ λάβω μέρος καὶ στὶς φετεινὲς «ἐξερευνήσεις» ποὺ ἦταν, καθὼς μοῦ λένε, κι' οἱ ὡραιότερες.

Ἔ, δὲν πειράζει! ἐπιφυλάσσομαι τὸ φθινόπωρο. Γιατί, φυσικά, τὸ καλοκαῖρι, μὲ τὶς μεγάλες ζέστες, δὲν γίνονται τέτοιες ἐκδρομές. Ἡ ἐποχή τους εἶναι τὸ φθινόπωρο καὶ προπάντων ἡ ἄνοιξη. Ἐμεῖς ὅμως κάναμε καὶ τὸ χειμῶνα, στὴν καρδιὰ μάλιστα τοῦ χειμῶνα. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ποὺ μιὰ μέρα βρεθήκαμε στὸν Πύργο τῆς Βασίλισσας, ἐνῷ ὁ βοριᾶς τοῦ Δεκέμβρη ἐλύγιζε τὶς λεύκες καὶ τὰ πλατάνια, ἐνῷ ἔπεφτε τὸ χιονόνερο κι' ὁ Ὀζᾶς φοροῦσε μιὰ κουκούλα ἀπὸ μαῦρα σύννεφα, γιὰ νὰ ξεσκεπασθῇ τὴν ἄλλη μέρα κάτασπρος ἀπὸ χιόνια! Κι' ὅμως ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ δὲν μοῦ ἐστοίχισε οὔτ' ἕνα συνάχι. Εὐκολώτερα κρυολογεῖ κανεὶς ὅταν πηγαίνῃ στὸ θέατρο τὸν Ἀπρίλη, παρὰ ὅταν κάνῃ ἐκδρομὲς στὴν Πεντέλη τὰ Νικολοβάρβαρα!...

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἐπιχειροῦν ἐκδρομὲς καὶ πεζοπορίες μονάχοι τους. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶναι σπανιώτεροι ἀπὸ τὶς ἄσπρες μύγες. Οἱ περισσότεροι θέλουν παρέα, συντροφιά, σπρώξιμο, παράδειγμα, βοήθεια, ὁδηγία. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ «Ὅμιλοι» εἶναι ἀπαραίτητοι. Μαζὶ μὲ ἄλλους, κάνει κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ μονάχος δὲν θὰ τῶκανε ποτέ. Ὄχι μόνο ἡ Ἀθήνα, παρὰ κάθε πόλη ἔχει τὰ περίχωρά της, ὡραῖα, ἐνδιαφέροντα, ἀξιοθέατα κι' ἀγνωστα ὡς ἐπιτοπλεῖστον στοὺς καθιστικούς της κατοίκους. Παντοῦ λοιπὸν μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνουν «Ὅμιλοι ἐκδρομῶν» ἀπὸ παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια. Κι' ἐπειδὴ σὲ πολλὲς πόλεις ὑπάρχουν Μικροὶ Σύλλογοι ἀπὸ Διαπλασόπουλα γιὰ τὴ Διάπλαση, θὰ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ πραγματοποιήσουν γρηγορώτερα τὴν ὡραία ἰδέα, νὰ συμπληρωθοῦν, νὰ προσθέσουν μερικὰ ἄρθρα στὸ καταστατικό τους καὶ νὰρχίσουν νὰ διοργανώνουν κι' ἐκδρομές.

Ἕνας καλὸς ὁδηγὸς θὰ ἦταν ἀναγκαῖος· μὰ κι' αὐτὸς εὔκολα θὰ βρισκόταν. Πολλοὶ Μικροὶ Σύλλογοι εὐνοοῦνται ἀπὸ γυμνασιάρχας, καθηγητάς, σχολάρχας, διδασκάλους, ἐπειδὴ εἶναι γιὰ τὴ Διάπλασι. Θὰ εὐνοηθοῦν ὅλοι ἄν προσθέσουν στὸ πρόγραμμά τους καὶ τὶς τόσο ὠφέλιμες ἐκδρομές. Καὶ κάποιος ἀπὸ τὸν Σύλλογο τῶν κ. κ. καθηγητῶν ἤ διδασκάλων, ὁ πιὸ ἁρμόδιος, ὁ πιὸ κατάλληλος, εὐχαρίστως θὰ δεχόταν νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ ὁδηγός.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Τὸ μεσημέρι, ἀπάντησαν ἕνα ποτάμι, πλατὺ ὥς δέκα ὀργυιές, ποὺ τὸ νερό του ἔτρεχε γοργὸ πρὸς τὸν βοριά. Ἐγευμάτισαν δίπλα του, μὲ τὴ χθεσινὴ ὄρεξη καὶ φαιδρότητα, κι' ἔπειτα ἀκολούθησαν τὴν ἀριστερή του ὄχθη.

Οὔτε ὁ Φρίτς, οὔτε ὁ Φραγκίσκος δὲν ἐγνώριζαν τὴν ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ τους, ποὺ δὲν τὸ εἶχαν ἐπισκεφθῆ ποτέ. Ἐπομένως δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τ' ὄνομά του. Ἦταν ὁ Μόντροζ. Τί χαρὰ γιὰ τὴν Τζέννυ, ὅταν θὰ μάθαινε πὼς ὁ ποταμὸς αὐτός, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς τῆς Νέας - Ἑλβετίας, ἔφερε τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα!

Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας δρόμο, ἄφησαν τὸν Μόντροζ, ποὺ ἔστρεφε ἀπότομα πρὸς τἀνατολικά. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἄλλες δυὸ ὧρες, ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος, ποὺ πήγαιναν μπροστά, ἔμπαιναν τέλος σὲ μιὰ χώρα ποὺ τὴν ἤξεραν.

— Τὸ Γκρύνταλ! φώναξαν μὲ χαρά.

Ἦταν πραγματικῶς ἡ περίφημη κοιλάδα καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὴν ἀνεβοῦν, γιὰ νὰ φθάσουν ὡς τὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, ὡς τὴν πύλη της, ποὺ τὴν ἐσχημάτιζε τὸ στενὸ τοῦ Φραγμοῦ.

Αὐτὴ τὴ φορά, οὔτε κόπος οὔτε πεῖνα δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κρατήσῃ! Πίσω ἀπὸ τὸν Φρίτς καὶ τὸν Φραγκίσκο, ἀκολουθοῦσαν ὅλοι μὲ βῆμα ταχύ, ἄν κι' ὁ δρόμος ἦταν τραχύς. Ἡ ἀνυπομονησία τους εἶχε διπλασιασθῆ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπλησίαζαν στὸ πολυπόθητο τέρμα!

Πρῶτα - πρῶτα θὰ ἔφθαναν στὸ Ἔμπερφουρτ. Τί καλὴ τύχη θὰ τὴν εἶχαν ἄν εὕρισκαν ἐκεῖ τὸν κ. Ζερμάττ καὶ τὸν κ. Οὐόλστων μὲ τὶς οἰκογένειές τους! Καθόλου δύσκολο ἀφοῦ ἦταν καλοκαίρι. Συχνά, αὐτὴ τὴν ἐποχή, πήγαιναν σ' ἐκεῖνο τὸ κτῆμα.

Ἀλλὰ τέτοια καλοτυχία ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε οὔτε ὁ Τζὼν Μπλὸκ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐλπίσῃ...

Τέλος φάνηκε ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρη τῆς κοιλάδας κι' ὁ Φρὶτς διευθύνθηκε πρὸς τὸ στενό.

Τὰ δοκάρια ἦταν στὴ θέση τους, σφηνωμένα καλὰ στὶς σχισμάδες τοῦ βράχου.

— Νὰ ἡ πόρτα μας! φώναξε ὁ Φρίτς. Εἶναι κλειστὴ γιὰ τὰ θεριά, μὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ θὰ τὴν ἀνοίξουμε.

Ἔβγαλαν ἕνα δυὸ - δοκάρια, — ὀλίγων λεπτῶν δουλειά, — καὶ πέρασαν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοὺς φάνηκε πὼς ἦταν πιὰ στὸ σπίτι τους.

Κι' ὅμως, πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, ἐνόμιζαν πὼς τὸ «σπίτι» αὐτὸ ἀπεῖχε ἑκατοντάδες ἑκατοντάδων λεύγες!...

Ξανάβαλαν τὰ δοκάρια στὴ θέση τους, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν τὸ πέρασμα ἐλεύθερο στἄγρια ζῶα, καὶ προχώρησαν.

Στὶς ἑπτάμισυ, ἐνῷ ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ, ἔφθασαν στὸ ἐρημητήρι τοῦ Ἔμπερφουρτ.

Δὲν βρῆκαν κανένα στὸ κτῆμα. Κι' ἄν καὶ τὸ περίμεναν, λυπήθηκαν.

Τὸ σπιτάκι ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση. Κι' ἀφοῦ ἄνοιξαν πόρτες καὶ παράθυρα, ἑτοίμασαν μιὰ ἐγκατάσταση, ποὺ δὲν θὰ διαρκοῦσε παρὰ δέκα ὧρες.

Κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ κ. Ζερμάττ, ἡ κατοικία ἦταν ἕτοιμη νὰ δεχθῇ τὶς δυὸ οἰκογένειες, ποὺ πήγαιναν ἐκεῖ πολλὲς φορὲς τὸ χρόνο· τὰ κρεββάτια παραχωρήθηκαν στὶς γυναῖκες, στὸ μικρὸ Μπόμπη καὶ στὸν πλοίαρχο Γκούλδ. Τὸ πάτωμα τοῦ ὑποστέγου, σκεπασμένο μὲ ἄχυρα, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ Ἔμπερφουρτ ἦταν ἐφοδιασμένο καὶ μὲ τρόφιμα γιὰ μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ Τζέννυ δὲν εἶχε παρὰ νἀνοίξῃ τὸ μεγάλο ἀπὸ λυγαριὰ πανέρι, ποὺ ἦταν γεμᾶτο κονσέρβες διαφόρων εἰδῶν, ἀλεύρια, κρέατα καὶ ψάρια παστά. Ὅσο γιὰ φροῦτα, — σῦκα, μάγκλες, μπανάνες, ἀχλάδια, μῆλα, — δὲν εἶχαν νὰ κάμουν παρὰ δυὸ βήματα, γιὰ νὰ κόψουν ἀπὸ τὰ δένδρα ὅσα ἤθελαν· ἐπίσης καὶ χορταρικὰ ἀπὸ τὸ λαχανόκηπο.

Ἐννοεῖται πὼς στὸ μαγειρεῖο ὑπῆρχαν ὅλα τὰ χρειώδη, σκεύη κι' ἐργαλεῖα. Κι' ἅμα ἄναψε μιὰ καλὴ φωτιὰ στὸ τζάκι, ὁ τέντζερης στήθηκε στὸν τρίποδά του. Πῆραν νερὸ ἀπὸ ἕνα παρακλάδι τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔτρεφε τὴ δεξαμενὴ τοῦ κτήματος. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς προξένησε τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση, ἦταν μερικὰ ποτήρια φοινικίτη, ἀπὸ τὰ βαρέλια τῆς ἀποθήκης.

Ὁ φοινικίτης, καθὼς εἴπαμε κι' ἄλλοτε, εἶναι κρασὶ ἀπὸ φοίνικες, ποὺ τὸ μεταχειρίζονται πολὺ στὶς Τροπικὲς Χῶρες.

— Τόσον καιρὸ δὲν ἐπίναμε παρὰ καθαρὸ νεράκι! .. φώναξε ὁ ναύκληρος.

— Καὶ τώρα ποὺ βρήκαμε κρασί, ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς, ἄς τοῦ ριχθοῦμε!

— Μὲ τὸ δίκηο μας! ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν-Μπλόκ. Κι' ὑπάρχει πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα, παρὰ νὰ πιοῦμε στὴν ὑγειὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, μὲ τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἐγχώριο κρασί;

— Ἄς πιοῦμε λοιπόν, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, στὴν ὑγειὰ ὁλονῶν καὶ ἄς εὐχηθοῦμε νὰ ξαναϊδοῦμε αὔριο μὲ τὸ καλὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας στὸ Φαλκενχόρστ!

Κι' ἐτσούγγρισαν τὰ ποτήρια τους μὲ τρία ἠχηρὰ «χίπ! χίπ! οὐρρά!..» πρὸς τιμὴν τῶν ἀγαπημένων οἰκογενειῶν Ζερμάττ καὶ Οὐόλστων.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ, λίγα χάνια καὶ ξενοδοχεῖα στὴν Ἀγγλία κι' ἄλλοτε, εἶναι ἐφοδιασμένα καλύτερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ Ἔμπερφουρτ.

— Καὶ πρόσθεσε, Μπλόκ, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, πὼς ἡ φιλοξενία ἐδῶ δεν κοστίζει πεντάρα.

— Ὅλα χάρισμα!

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ γεῦμα, ἡ Τζέννυ, ἡ Ντόλλ, ἡ Σουζάνα κι' ὁ μικρὸς Μπόμπης σὲ μιὰ κάμαρα, ὁ πλοίαρχος Γκούλδ σὲ ἄλλη, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Τζέϊμς κι' ὁ ναύκληρος στὸ ὑπόστεγο, πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν καὶ νἀναλάβουν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς τόσο εὐτυχισμένης ἡμέρας.

Ἡ νύχτα ἐκείνη πέρασε ἀδιατάρακτη κι' ὅλοι μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα ὥς τὸ πρωί.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΨΗΛΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

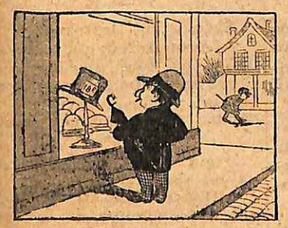

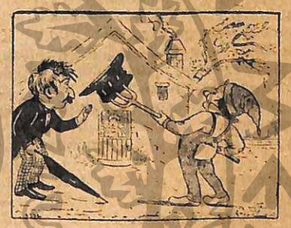

Ὁ Δήμαρχος Ἀγκαθουπόλεως σκόπευε νὰ πάῃ στὰς Ἀθήνας. Κι' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κάμῃ φυγούρα στοὺς «ἐπισήμους κύκλους», καθὼς ἔλεγε, ἀποφάσισε νἀγοράσῃ τὸ κολύτερο ψηλὸ καπέλλο ποὺ εἶχε τὸ καλύτερο μαγαζὶ τοῦ τόπου του. Ἦταν λιγάκι ἀκριβό, ἐνῷ ὁ κ. Δήμαρχος ἦταν λιγάκι φιλάργυρος. Τὸ ἐπλήρωσε ὅμως ὅσα-ὅσα καὶ τὸ πῆρε. Γιὰ νὰ τὸ συνηθίσῃ μάλιστα, — ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβαζε ψηλό, — τὸ ἐφόρεσε ἀμέσως καὶ βγῆκε περίπατο. Ἴσως ἤθελε νὰ τὸν θαυμάσουν κι' οἱ «ἀγαπητοί του συνδημόται» ὅπως ἔλεγε τοὺς Ἀγκαθουπολῖτες...

Ἀλλὰ τὶ ἀτυχία! Ἐπλησίαζε νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὸ προάστειο, ὅταν σηκώνεται ἕνας ἀέρας δυνατὸς καὶ τοῦ παίρνει ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ καπέλλο. Ὁ κ. Δήμαρχος τρέχει ξοπίσω του. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ πιάσῃ! Τὸ καπέλλο, σπρωχνόμενο ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἔτρεχε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ποῦ θὰ ἔφθανε ἤ ποῦ θὰ ἔπεφτε καὶ θὰ χανόταν. Ὅταν — θαῦμα! — παρουσιάζεται ὁ κὺρ Μαθιὸς μ' ἕνα τριπλὸ καμάκι σὰν τοῦ Ποσειδῶνος. Δὲν χάνει καιρό, παρὰ καμακώνει ἀλύπητα τὸ καπέλλο. Καὶ τὸ παρουσιάζει ἔτσι στὸν κ. Δήμαρχο, λέγοντας:

— Πάρ' το, κὺρ Δημαρχέ μου, μὲ γειά σου καὶ χαλάλι σου! Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ χρωστᾷς μεγάλη χάρη, γιατὶ ἄν δὲν ἤμουνα ἐγώ, τὸ καπέλλο σου θἄταν χαμένο!

Ὄχι βέβαια, χαμένο δὲν ἦταν τὸ ψηλὸ τοῦ κ. Δημάρχου. Λερωμένο μόνο, ζουλιγμένο καὶ κατατρυπημένο. Ὡραῖα φιγούρα θὰ ἔκανε στοὺς «ἐπισήμους κύκλους»!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Σὲ κορφοβοῦνι, κάτασπρο
εἶναι χτιστὸ ξωκκλήσι,
λίγοι τριγύρω του σταυροὶ
καὶ τὸ συντρόφι τῶν νεκρῶν,
τὸ μαῦρο κυπαρίσι.
Πιὸ πέρα βόσκουν πρόβατα
μὲ τὸ βοσκὸ —πατέρα—,
ποὺ κάτ' ἀπὸ ἡσκεφὸ δενδρὶ
μὲ τὴ μουρμούρα τοῦ νεροῦ
τονίζει τὴ φλογέρα.

***

Ντάν! Ντάν! ἄξαφν' ἀντήχησε
τοῦ ξεκκλησιοῦ ἡ καμπάνα
σὰ νάλεγε πρὸς στὸ βοσκό:
«Καὶ σένα θὰ σὲ θάψουνε
στὴ γίς, σ' ὅλων τὴ μάνα!
Πάψε πιὰ τὸ τραγοῦδι σου!»
Καὶ δὲν ξαναντιχῆσαν
γλυκ' ἦχοι στὸ βουνό,
μὰ στοῦ βοσκοῦ τὸ πρόσωπο
δυὸ δάκρυα κυλῆσαν!...

Δῆμος Πόνης

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Χαρισμένο στὸν ἀγαπητό μου
Emile Louis Troalic

Ὑπάρχουν, ἀλήθεια. στὸν κόσμο
μερικὰ πράγματα ποὺ μένουν ἀξέχαστα γιὰ ὅλη τὴ ζωή.— Αὐτὸ συμβαίνει σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ σὲ μᾶς·
Εἶχα τελειώσει τὴ δουλειὰ μου στὸ γραφεῖο καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφαιρέθηκα τόσο πολύ, ποὺ ὁ νοῦς μου ἄθελα, δὲν τὸ κατάλαβα πῶς πέταξε μακρυά, πολὺ μακρυά.
Καὶ σ' ἐκεῖνη τὴν ἔκτασι τῆς ἀφαίρεσης, εἶδα νὰ περνοῦν ἐμπρός ἀπὸ τὰ μάτια μου παλιά, πολὺ παλιὰ γεγονότα καὶ ἐπεισόδια, ὅπως καὶ καινούρια, πιὸ φρέσκα ὅλα περίεργα, ἀλληλοσυγκρουόμενα, ποὺ ἄλλοτε μοῦ ἐπροξενήσανε λύπη ἢ χαρά.
Κι' ἔτσι 'περάσανε ἀπὸ τὰ μάτια μου χίλιες — δυὸ εἰκόνες τῆς ζωῆς μου. Λὲς κι' ἔβλεπα κανένα ἁλμπούμ ἀπὸ φωτογραφίες ποὺ τὶς τραβοῦσε στὸ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μου τεχνίτης φωτογράφος, ποῦ μὲ παρακολουθοῦσε πιστὰ καὶ πάντα. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴν περισσότερη ἐντύπωση ἦταν μιὰ εἰκόνα. Πῶς τὴ θυμοῦμαι καὶ ριγῶ!
Ἔφευγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἀπὸ τὸ ὡραῖο μου νησί. Μικρὸς ἔφευγα γιὰ τὴν Αἴγυπτο.
Καὶ πόσο θυμοῦμαι τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ καὶ τὴ σκηνὴ ποῦ ἀποχαιρέτησα τοὺς γονεῖς μου, τ' ἀδέλφια μου καὶ ποὺ ὁ πατέρας μου μὲ συνόδευσε ὥς τὸ βαπόρι. Μὲ δάκρυα τὸν ἀποχαιρέτησα κι' ἀνέβηκα τὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ θαρραλέα ἀλλὰ μὲ κάποια συγκίνηση ποὺ μοῦσφιγγε τὴν καρδιά.
Ἀφοῦ ἐδιόρθωσα τὰ πράγματά μου κάτω, ἀνέβηκα ἐπάνω. Ἡ σφυρίκτρα τοῦ βαποριοῦ βαρειὰ ἐσφύριζε καὶ ὁ κρότος τῆς μηχανῆς πάγεσερνε τὴν ἄγκυρα, ἀκουότανε ρυθμικὸς. Οἱ τελευταῖοι ἐπισκέπται ἔφευγαν καὶ τὸ βαπόρι σιγὰ-σιγὰ ξεκινοῦσε.
Ὁ νοῦς μου τότε ξαναγύρισε στοὺς δικούς μου, σσὸ σπίτι μας. Μιὰ συγκίνηση μὲ κατέλαβε καὶ βαδίζοντος ἀργόρυθμα ἄφησα τὸ πνεῦμα μου νὰ πλανηθῇ σ' ὅσα ἄφινα φεύγοντας ἀπὸ τὸ ὥμορφο νησί μου.
Ἦταν νύκτα πιὰ πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ θέα τῆς πατρίδος μου, ἔτσι ντυμένης στὴ νυκτερινὴ της φορεσιά, μοῦ φαινόταν σὰν κάτι μαγικό.
Σὲ λίγο τὸ βαπόρι ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ σὲ λίγο ἀκόμα δὲν φαινόντανε πιὰ παρὰ τὰ δυὸ χρωματιστὰ φανάρια τοῦ κυματοθραύστη. Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω ἕνα δάκρυ καὶ κατέβηκα.

Σύλφος Αἰγυπτιώτης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΟΡΦΑΝΟΥ

Σὰν ἔμεινα πεντάρφανο,
Στὸν κόσμο αὐτὸν γυρίζω,
Τὸν πόνον ἀντικρύζω
Στὴν κάθε μου ματιά,
Τὰ πόδια μου ξεσχίζω
Κι' ἄλλο πιὰ δὲν γνωρίζω
Ἀπ' τὴν ἀπελπισιά.

Σὰν ἔμεινα πεντάρφανο,
Παιδὶ ἀποδιωγμένο,
Στὸν κόσμο αὐτὸν ποῦ μένω
Δίχως καμμιὰ χαρά,
Τὶς πίκρες νὰ ὑπομένω
Μοιάζω ξεφυλλισμένο
Δενδρὶ ἀπ' τὸ βορά.

Σὰν ἔμεινα πεντάρφανο,
Μέρα τὴ μέρα λυώνω,
Ψυχή μου ἔχω τὸν πόνο,
Τὰ δάκρυα γιὰ νερό·
Μοιάζω σπασμένο κλῶνο,
Ζωὴ δὲν ἔχω' μόνο
Τὸ Χάρο ἀκαρτερῶ.

Ἀννίβας

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Καθόμουν μπροστὰ στὸ γραφεῖο μου μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι, ὅταν ἦλθε ἡ ἀδελφή μου καὶ μοῦ εἶπε·
—"Ὁλο σ' αὐτὴ τὴ στάση σ' εὑρίσκω, μὰ στὸ χαρτὶ δὲν βλέπω νᾶχῃς γραμμένο τίποτε! Τόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι λοιπὸν νὰ γράψῃς κ' ἐσὺ κανένα κομματάκι γιὰ τὴ Σελίδα;
—Μὰ τὶ νὰ γράψω, ἀφοῦ δέν... μοῦ κόβει... τὸ ξερό μου!
—Καλά, ἂν δὲν ξέρῃς νὰ γράψῃς τίποτα καινούργιο, βγαλμένο ἀπ' τὸ... ξερό σου, καθώς λές, γράψε τοῦλάχιστο κανένα ἀνέκδοτο!
—'Ανέκδοτο; μ'ἂν ξέρω καὶ κανένα θὰ πρόφταση ἄλλος καὶ τὸ δημοσίευσε... κι' ἔπειτα ὅταν θελήσω νὰ βάλω τὶς ἰδέες μου στὸ χαρτί, ἀνακατεύονται μέσα στὸμυα αλό μου καὶ γίνουνται... σαλάτα!
—Ἐ! τότε πάω νὰ πιστέψω τὴν παροιμία ποὺ λέει: Ὅποιος ἔχει πολλὰ μαλλιά, ἔχει λιγοστὰ μυαλά! 'Αλήθεια τὶ μαλλιὰ εἶναι αὐτὰ ποὺχεις καϊμένε... σὰ γυναῖκα εἶσαι!
—"Ας ἀφίσουμε τώρα τὸ ζήτημα «μαλλιῶν καὶ μυαλῶν» κι' ἄς ἔρθουμαι στὴ Σελίδα. Λοιπὸν θὰ γράψω!
Σὲ λίγο;
—Ἔγραψα!... ἕνα ὡραῖο κομμάτι καὶ θὰ τὸ στείλω.
—Μπᾶ! καὶ δὲ μοῦ τῶλεγες τόσην ὥρα! Τὶ λέει λοιπόν;
—Διάβασε, λέει ἀκριβῶς τὸ διάλογο ποὺ κάναμε τώρα προϋλίγου.
—Χμ! νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ τὸ δημοσιεύσῃ ἡ Διάπλασι,.. Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως!..
—Ἂν τὸ δημοσιεύσῃ, πάει καλά· ἂν δὲ τὸ δημοσιεύσῃ ὅμως, ἡ μισὴ ντροπὴ δική μου κι' ἡ ἄλλη μισή... δική της!

Ἀνοικτόκαρδος

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Στὴν ἐξαδελφούλα μου Ἐλένη

Καθόμουνα σὲ μιὰ ἀπ'τὶς ὥμορφες ἀκρογιαλιὲς τῆς Σμύρνης μας "Ηταν ἡ ὥρα ποὺ σιγὰ — σιγὰ ὁ χρυσαφένιος δίσκος ἔγερνε, σέρνοντας μαζίτου τὶς παιχνιδιάρικές του ἀχτίδες καὶ δίνοντας στὸν οὐρανὸ ἕνα χρῶμα, ποὺ θαρρεῖς πὼς ἤτανε ὁλόκληρος ροδῶνας.
Λίγα συννεφάκια ποὺ μὲ περιέργεια κοίταζαν τὸν βασιλέα τους νὰ γέρνῃ, πῆραν ἕνα βαθὺ κόκκινο χρῶμα, σὰν νάταν πελώρια τριαντάφυλλα ραντισμένα μὲ χρυσῆ σκόνη.
Ἡ θάλασσα διπλωμένη σὲ μικρὰ κύματα καὶ στολισμένη μὲ τὸν ἄσπρο της ἀπαλὸ ἀφρό, φιλοῦσε ἁπαλὰ τἀκρογιάλι, πᾶστραφτε σὰν κρυσταλλένιο.
Σὲ λίγο ὁ ἥλιος χάθηκε,μονάχα ἕνα κομάτι του φαινόταν πάνω ἀπ' τὴν γαλαζόχρυση θάλασσα ὅπου μάγωνία σκορποῦσε τὶς τελευταῖες ἀναλαμπές.
Καὶ ἡ σκοτεινὴ νύκτα ἔφτασε γοργὴ, καὶ μὲ τὸ μαῦρο της πέπλο ἀγκάλιασε ὁλόκληρη τὴν πλάση.

Μικρὸς Τζόκεῦ

ΣΤΟ ΝΑΥΣΤΑΘΜΟ

"Ητανε ἀπόγευμα κι' ἤμουν μὲ κάποιο φίλο μου, π ὑ μὲ φιλοξενοῦσε, στὸ Ναύσταθμο, στὴ Σαλαμῖνα. Πηγαίναμε βαρκάδα.
Καθὼς εἴμαστε στὴ βάρκα καὶ ξανοιγόμαστε, ἕνα θαυμάσιο θέαμα ἦταν ἁπλωμένο μπροστά μας. Τ' ἀπέναντι βουνά, φωτοπλημμυρισμένα, χρυσίζανε μ' ἕνα θεῖο χρῶμα, ποὺ ἔδεινε σ' αὐτὰ ὁ ἥλιος ποὺ βασίλευε. Τὰ πεῦκα καταπράσινα στέλνανε μὲ τ' ἀπογευματινὸ ἀεράκι τὴ μυροῦδιά τους, ἀνακατωμένη μὲ τὸ λεπτὸ ἅρωμα τῆς θάλασσας. Θυμάσια συνθέση!
Ἡ βάρκα προχωροῦσε στὴν ἤρεμη θάλασσα ποὺ μόλις τὴ ζάρωνε τὸ λεπτὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Ἀπέναντι,μὲ φόντο τὰ χρυσᾶ βουνὰ καὶ τὰ καταπράσινα πεῦκα φαινότανε καμαρωτὰ ἀραγμένο τὸ ἔνδοξο Καράβι, ὁ «Ἀβέρωφ», πάρα—πέρα ἄλλα καράβια τοῦ στόλου μας, καθάρια, ἥσυχα, καὶ κάπου— κόπου ἀπὸ κανένα ἀκουγόταν ὁ μελωδικὸς ἀχὸς καμμιᾶς κιθάρας, ποὺ τὴν ἔπαιζε στὴν πρύμη κανένας ναύτης, περνῶντας τὴν ὥρα του.
Ἡ Βάρκα προχωροῦσε....
Ἐγώ, καρφωμένος στὸ τιμόνι, παρατηροῦσα τὸ ἐξαίσιο θέαμα, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ φίλου μου, ποὺ τράβαγε κουπί, μοῦ διέκοψε τ' ὡραῖο ὄνειρο μὲ τὰ λόγια: «Πρόσεξε μὴ σπάσῃς κανένα καράβι».

Ρισελιέ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

(*Στὸν ἀγαπητό μου φίλο Τρελλὸ Σελληνολάτρη*)

Ἀνέβηκα στὶς πιὸ ψηλὲς
ἀπάτητες κορφές,
λουλούδια ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγνὰ
κι' εὐώδη νὰ ξητήσω,
καὶ στὴ γιορτή σου τάστειλα
μὲ χίλιες δυὸ εὐχές,
γιὰ σένα, φίλε μου πιστέ.
ποὺ δὲν θὰ λησμονήσω!

Πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

[Κουβέντα του Ἀγριμιοῦ καὶ μιᾶς φιλενάδας του]

—Τὶ ὥρα εἶναι;
—Δὲν ξέρω, σταμάτησε τὸ ρολόϊ μου.
—Κοίταξε τὸ κρεμαστό.
—Σταμάτησε κι' αὐτό.
—Κοίταξε τἄλλο μεσ'στὴ σάλα.
—Ἐκεῖνο πάει μὲ τὰ μυαλά σου
—Μὰ ὅλα ἐπιτέλους!... Κοίταξε τὸ ἡλιακὸ στὸν κῆπο.
—Μὰ εἶναι νύχτα πιά.
—Καὶ σὰν εἶναι νύχτα; κουτή! ἄναψε ἕνα φῶς!

Δροσοσταλίδα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψεις τῆς Βεατρίκης:
—Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε ἐμᾶς ἀπὸ χῶμα, τοὺς Ἄγγλους θὰ τοὺς ἔκανε ἀπὸ γύψο καὶ τοὺς Ἀραπάδες ἀπὸ καρβουγόσκονη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαματ. Λουλούδ

***

Μερικὴ Διαπλασόπουλα συζητᾶμε γιὰ τὸν *Ἀννίβα*.
—Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῇς μοῦ λέγει κάποιος, ὅτι ὁ *Ἀννίβας* ἔχει πνεῦμα.
—Δὲν ἀντιλέγω. Τώρα ἀδιάφορο ἂν αὐτὸ εἶναι *παιδικὸν πνεῦμα* σὰν τὸ προχθεσινὸ ποὺ ἔκανε εἰς βάρος μου!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου

***

Ὁ μικρὸς ζητιάνος:—Δός μου, ἀφεντικό, μία δεκάρα ποὺ εἶμαι πεντάρφανο!
Ὁ κύριος:— Καὶ τὶ θὰ τὴν κάνῃς τὴν δεκάρα;
—Θὰ τὴ δώσω τῆς μαμᾶς μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμ Κρητικόπουλο

ΤΑ ΓΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1920

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα ἀναφέρονται, παρὰ μόνον ὅσοι μοῦ ἔστειλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, σημειώσιν τῶν Ευσήμων, τὰ ὁποῖα ἔλαβα μετὰ τὸ διάστημα τοῦ 1920. Ἂν ἔπαθε κανεὶς καὶ δὲν ἀναφέρεται, πρέπει νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἡ σημείωσίς του δὲν ἐλήφθη.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ξεπεσμένος Λόρδος*, ἔλαβεν ἐν ὅλῳ 116 σημεῖα.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, μὲ ἄλλα δύο ψευδώνυμα, 115.—*Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς*, 113.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄρης*, 109.—*Σανθὴ Ἑλληνοπούλα*, 109. *Μεγάλη Ἑλλάς*, 95
ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ὑπερήφανο Εὐξεινόπουλο, 70.— Καμέλια*, 58. — *Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος*, 48.—*Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, 45 — *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, 39.— *Μικρὰ Μάσσα*, 36.
ΕΓΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μακεδονικὴ Ἰδεῶδες*, 30.—*Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ*, 29.— *Νικητήριον Σάλπισμα*, 29.— *Γαλανόλευκη Σημαία*, 27.— *Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης*, 27. *Λιπλᾶνον*, 19.— *Φλῶρος Ροδάνος*, 16.— *Τιμημένο Τουφέκι*, 14.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1920, ποὺ μ' ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Τιμημένο Τουφέκι, Ὀλυμπιονίκης, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, Ἥρα, Ναυτάκι τοῦ Ἀέρος, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Ἄρης, Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος.* (Ἀπὸ [illegible] εἰς ἑκαστον.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) πρὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς *ὀκτώ*: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 5*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 1,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 6,20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἀναφος *δρ. 16* καὶ γραμμένος *δρ. 8*. Ταχυδρομικὴ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *10* ὁ ἄρραφος καὶ δρ.*1,50* ὁ γραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. [illegible],— εἴτε ἄρραφος εἴτε γραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι. 25 Μαΐου 1921

ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΑ μοῦ ἔρχονται τὰ *ἄριστα* καὶ τὰ *λίαν καλῶς* τῶν φίλων μου. Κανένας καὶ καμμιὰ δὲν προβιβάζεται μὲ μικρότερο βαθμό. Εὖγε, παιδιά μου! Σᾶς συγχαίρω καὶ καμαρώνω.
Στὸ βιβλίο μου, τὰ Εὐσημα τοῦ 1920 πιάνουν ὁλόκληρες σελίδες. Στ' ἀποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύονται σήμερα, οὔτε μισὴ στήλη. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ περισσότεροι δὲν μοῦ στέλνουν σημειώσεις. Ἀπορῶ πολύ: Περιφρονοῦν τὰ Εὔσημά του; Καὶ καλὰ ὅσοι ἔχουν λίγα· ἀμ' ὅσοι ἔχουν πολλά; Παραδείγματος χάρη, ἡ *Νεφέλη* μὲ 94 Εὔσημα, δὲν μοῦ ἔστειλε Σημείωση. Κι' ἄλλοι πολλοί. Γιατί ἀρά γε;
Ἡ *Μικρούλα Τραλαλὰ*, ποὺ πάντα τὰ γραμματάκια της εἶναι χαριτωμένα, μοῦ γράφει: « Καμμιὰ φορὰ πηγαίνω στὸ Λου *οὐδὶ* τῆς *Καρδιᾶς*. Καθόμαστε στὸ μπαλκόνι καὶ βλέπουμε τὰ περνοῦν ὅλα τὰ διαπλασόπουλα καὶ οἱ διαπλασοποῦλες. Μερικοὺς ποὺ γνωρίζουμε, ἀρχίζουμε νὰ τοὺς φωνάζουμε· μᾶς φωνάζουν κι' αὐτοὶ καὶ γίνεται ἕνα πανδαιμόνιο!» Καὶ μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ πανδαιμονίου, ἐξακολουθεῖ: «Δὲν φανταζεσαι τὴν χαρὰ μας ἅμα ἰδοῦμε πὼς εἴμαστε στὴν Ἀλληλογραφία ἢ στοὺς Ἀσπασμούς.» Ἐγὼ δὲν τὴ φαντάζομαι; Τὶ λές!
Ἡ *Ἐλπὶς* τοῦ *Ἔθνους* κάνει τὴ γλωσσικὴ παρατήρηση, ὅτι οἱ γενικὲς «τῆς ἀγνότης» καὶ «τῆς τρυφερότη », ποὺ μεταχειρίζεται ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος*, δὲν εἶναι σωστές. Γιατὶ τὰ εις *ης* τριτόκλιτα δὲν κλίνονται στὴ δημοτικὴ ὅπως τὰ εις *ας*. Λέμε ἡ ἄνοιξη τῆς ἀνοιξης, ναὶ· ἀλλὰ ἡ τρυφερότητα τῆς τρυφερότητας.— Κι' ὅμως ἡ νεότη λέμε κι' ὄχι ἡ νεότητα· οἱ τύποι ἡ ἀγνότη, ἡ τρυφερότη, ἡ ἀθωότη εἶναι πιὸ εὔχρηστοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἡ γλῶσσα μας, τείνει νἀφομοιώσῃ ὁλ' αὐτὰ τὰ τριτόκλιτα θηλυκά.
Ἡ *Σικυωνία Ἀῆρα*, στὴν Πρωτομαγιάτικη ἐκδρομὴ τοῦ Γυμνασίου, εἶχε πάρει μαζί της ἕνα φύλλο μου· Κι' αὐτὸ ἔγεινε ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ πολὺ γιὰ μένα μὲ τὸν κ. Γυμνασιάρχη καὶ τοὺς καθηγητάς. Τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα τοῦ ἀπολυτηρίου της.
Μὲ μεγάλη χαρά, *Ἠλέκτρα*, ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερ ἀπὸ τόσον καιρό. Ὦ, ποτὲ δὲν εἶπα πὼς μ'ἐξέχασες. Πάντα ἔλεγα πὼς; θὰ σ' ἐμπόδιζαν τὰ μαθήματα. Βλέπω τώρα νὰ διαμαρτύρεσαι γιὰ τὸ Στοχασμὸ τοῦ Λασκαράτου «ὅποιος θέλει, βρίσκει καιρ', ὅποιος δὲν θέλει, βρίσκει πρόφαση». καὶ νὰ λὲς πὼς ὁ κανὼν ἔχει τὶς ἐξαιρέσεις του, ὅπως συνέβη μὲ σένα. Κι' ὅμως! Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς εὕρισκες πρόφαση τὰ μαθήματα· λέγω μόνο, —καὶ συλλογίσου το, νὰ ἰδῆς πὼς εἶναι ἀλήθεια, —πὼς *ἂν ἤθελες περισσότερο*, θὰ εὕρισκες λίγο καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, ἔστω καὶ ἕνα δελτάριο.
Ναί, *Σμαραγδένια*, πρέπει νὰ καμαρώνῃς αὐτὸ τὸν ἀδελφό, ποὺ εἶναι στρατιώτης καὶ σοῦ γράφει μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, μὲ τόση φιλοπατρία, ἀπὸ τὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ μετώπου. Καὶ μένα, τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἀντέγραψες ἀπὸ τὴν ἐπιστολή του, μὲ συγκίνησαν πολύ.
Νὰ μοῦ γράψῃς, *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, κι' ὅταν ἔχω τόπο θὰ σοῦ ἀπαντῶ. Χαιρετίσματα στὸν πατέρα σου, ποὺ λέει στοὺς φίλους του μὲ καμάρι: «Ὁ γιός μου εἶναι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως!»
Κι' ἐγώ, *Κασταινὴ Πιανίστα*, χάρηκα πολὺ γιὰ τὴν εἴσοδό του στὸν κύκλο μας. Ἀπὸ τὸ γράμμα σου κρίνω πὼς θὰ διαπρέψῃς. Ναί, γράφε μ.υ. Γ' ἀ τὰ καλὰ λόγια σ' ευχαριστω πολύ.
Σανθὴ Βιολίστρια,αὐτὸ σοῦ ἐδιάβεξα. Σ' ευχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν χαριτωμένο τρόπο ποὺ μοῦ τὸ περιγράφεις. Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπο, ἀλλοιῶς; θὰ ἐδημοσίευα ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ γράμμα!
Καὶ σένα, *Πικροδάφνη*, σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ δεύτερο ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅσα γράφεις. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ ἐννοήσω καλὰ τὶ ἐννοεῖς «μυθοπλαστίες» γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ὅπωσδήποτε, κανένα εἶδος δὲν ἀποκλεῖω."Ο,τι εἶναι καλό, τὸ δημοσιεύω. Στεῖλε μου λοιπ ν καὶ «μυθοπλαστίες».
Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωρι ία, *Φάων*. Ταιρ αστὸ ψευδώνυμο διάλεξις,ἡ γενικὴ ὅμως κάνει Φάωνος καὶ ὄχι Φάονος. Ναί, γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς μεταφράσεις κι' ἀπὸ τὴ Γερμανικὴ ποὺ τὴν ξέρεις καλὰ κ ἀπ' ὅποια ἄλλη γλῶσσα.
Καὶ γιὰ τὴ δική σου γ ωριμία, *Λουρειε Ἴππε*, εἶμαι ευτυχής. Ναί, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας σου ἀπὸ τὴν Τεργέσ η. Πὲς πολλὰ χαιρετίσματα στὴν παλιά μου φίλη.
Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει ἀν ἀυ ὴν τὴν ἑβδομάδα ναὶ οἱ ἑξῆς: *Ματωμένο Χρυσάνθεμο, Μαγικὴ Σελήνη, Καλαμάτιανὸ Λουλούδι, Μυρί μ, Σαταναῖς, Τρελλὴ Χωριατοπούλα, Ἑλλήσποντος, Πνευματικὸς Ἐργάτης, Ἑλλὰς τῶν Φώτων, Μάγος Λυτρωτής, Ἀνθισμένη Ἀνοιξις, Ἀπελευθ. Ἀϋδινόπουλο, Ἥβη, Γρηγόριος Ε', Τζίζηκας, Ζ. Κ., Μικρὸς Μετανάστης, Ἥρα, Χάνι τῆς Γοαβιᾶς καὶ Ἀγοροκόριτσον.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς ευχα σ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ξεσπαθώματα, ὑποσχέσεις κλπ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:. «Ἀπὸ τὸν κύκλο μας».— «Τὸ θαῦμα τῆς καμπάνας».— «Εἰκόνες ἀπ' τὴ Φύση».— «Σχολικὲς ἐνθυμήσεις».— «Ὁ Διαβάτης».— «Ὁ γέρω 'Ασκητὴς» κτλ.— «Ἡ καταδυθισθεῖσα λύρα» — «Ἕνα γράμμα».— «Ἡ Σκλόπα σωπαίνει».— «Πουλάκι καὶ παιδάκι».— «Ἀλ' τὸ χωριὸ» κτλ.— «Περασμένα μεγαλεῖα» κτλ. — «Τὰ καρπιά».— «Τὸ ὄνειρο τοῦ πανληκαριοῦ».— «Ἀπόφοιτοι» κτλ.— «Ὁ θάνατος τοῦ Πριάμ υ».— «Λυκόρωτο».— «Πάνω στὸ βουνὸ» κτλ.— «Σὰ μιὰ γραμμὴ» κτλ. «Τῆς Μαργαρίτας τὸ τραγοῦδι».— «Συμβὰν τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως».— «Ὁ ψευτοκοιμισμένος».— «Ὁ Φιλάργυρος» κτλ.— «Τὸ πεθαμένο σπίτι».— «Αἰτήσεις».— «Πρωϊνὸ».— «Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βασίλεμα» κτλ.— «Ἡ καμαρούλα μου» κτλ.— «Ἡ πατρίς».— «Ροδόφυλλα».— «Στὴν Ἐλπίδα».— «Requies aeterna». κτλ. — «Καλοκαίρι».— Ἀπὸ τὰ Φαιδρά.— Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Λησμονιά». *Τουφερὸ καὶ συγκινητικό.* "Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἡ ἔκφρασις στριφνή, βιασμένη.— «Φωτεινὲς ψυσίες». *Πολὺ πρωτότυπη καὶ πολὺ δυνατὴ αὐτὴ ἡ περιγραφὴ τῶν ἐντόμων ποὺ τὰ τραβᾷ ἡ λάμψις τῆς φλόγας. Εἶναι μιὰ σελίδα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μπῇ καὶ σ' ἕνα φιλολογικὸ περιοδικὸ γιὰ μεγάλους.* Ὁ *Σείριος εἶναι ἤδη ἕνας λογοτέχνης*.— «Ἡ νύχτα». *Κοινὸ καὶ, ὡς στιχούργημα, μέτριο. Τὸ τελευταῖο τετράστιχο τὸ σηκώνει*.— «Ὁ Γιάννης». *Ἡ περιγραφὴ καλὴ καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐνέκρινα. Ἡ ἰδέα ὅμως τοῦ διηγήματος δὲν φαίνεται καθαρά. Κάτι τὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ παράξενο.*— «Τὸ *Χρηματιστήριο τὸ Σχολεῖο*». *Ἐπίκαιρο καὶ νόστιμο. Ἀλλὰ μέτρια γραμμένο.*— «Ὁ Γάλος». *Ἐσημείωσα «μετάφραση», ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ διασκευή.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικ ιόματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγορία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Δούριος Ἵππος* ἀ. (ΓΓ). *Φάων*, ἀ. (**). *Μίρκα*, κ. *Μέδων*,ἀ. *Χαλκηδονίς* κ.(;;;), *Τοιγάνα* κ. (ΕΜ). *Ἑρμογλύφος*, ἀ. (ΕΓ). *Φοίβη*, κ. (ΜΧ). *Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάνι*, ἀ. (ΚΣ). *Ἀόρατος* ἀ. (ΔΝ). *Ἄγνωστος*, ἀ. (ΔΤ). *Ἐκδικητής*, ἀ.' *Ἀλησμόνητος*, ἀ (ΣΛ. *Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς*, ἀ. (ΕΧ). *Θηλυκὸς Διάβολος*, κ. (;;;). *Ἐρνάνης*, ἀ. "Ἀϋστον, ἀ. (:!:). *Ἐπαναστάτης*, ἀ. (ὑπερθετικό!). *Ἰδεώδης Ἑλλάς*, ἀ, (ποίο; ;;!!;;).

###

λάκι, *Ἀεροναύτην.— ὁ Δάλτων μὲ Σοφίαν Δαμολίν, Πρίγκ. τ.Οὐαλλίας. —ὁ Σὲρ Ραβεγγὰρ μὲ Νύσην Ἄνον, Ὄνειρον τ. Κύπρου, Πειραϊκὸ Διαβολάκι, Σατανᾶν, Ἥβην.— ὁ Αἴσωπος μὲ Ἀγριοκάτσικο, Ἀγοροκόριτσο, Ἄνθρωπον.— ὁ Ἀμάραντος μὲ Καρπενησιώτικη Λεβεντιά, Πεταχτὴν Κοκκλίτσα, — τὸ Πειραϊκὸ Διαβολάκι μὲ Καστανὴν Πριγκίπισσαν, Κρητικιὰ Ἀντάρτισ., Ὑπερήφ. Κρητικοπούλα, Κρητικάτσι, Ἀκτῖνα Δακρυστάλαχτη, Φάουστ,* Ντολορές.

Ἡ ***Διάπλασις ἀσπάζεται*** τοὺς φίλους της: *Κολύβριον* (ἐνεκρίθη· ἂν κληρωθῇ, θὰ δημοσιευθῇ μὲ μικρὲς διορθώσεις· ἐξακολούθησε νὰ ἐπιμένῃς·) ὄχι ἀφοῦ ἡ ἰδία δὲν θέλησε νὰ φανερωθοῦν τάρχαία της στὴν ἔγκρισή·) *Τσιγγάναν* (αὐτό, εἶδες, ποὺ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ· ἔστειλα·) *Ἀμάραντον* (ὡραῖα τὰ λές· καὶ θὰ πῶ στὸν κ. Φαίδωνα νὰ γράψῃ μιὰ ἐπιστολὴ καὶ νὰ βάλῃ μάλιστα γιὰ πρόλογο τὴ δική σου.) *Ἰωάν. Κυρ.* (παραμύθι, γεγονός; δὲν ἐννοῶ· ὁπωσδήποτε, δὲν δέχομαι παρὰ μικρὰ κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, καὶ μόνον ἀπὸ συνδρομητὸς ποὺ ἔχουν ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον·) *Πρίγκιπα Ζιλλὰ* (ἔστειλα· εἶναι 20 μόνον, ἀλλὰ μποροῦσε κι' ἔπρεπε νὰ εἶναι 200.) *Μεγάλην Ἰδέαν* (διεβιβάσθη·) *Ἕλληνα* (ἀχ τί ὡραῖα ποὺ περνᾶς στὴν ἐξοχή! νὰ μποροῦσα κι' ἐγώ...) *Πέγκροφ.* (μπορεῖς· ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὸ ἀλλάξῃς;) *Σ. Κρεβ* (μάταιος κόπος· διάβασε τὸν Ὁδηγόν·) *Ἱππότην τῶν Ἀστέρων* (διεβιβάσθησαν·) *Πίστις-Πατρὶς* (ὄχι, γιατὶ ξεσπάθωμα θὰ πῇ διάδοσις τοῦ φύλλου·) *Δίλτωνα* (τώρα μάλιστα, ἔτσι εὐκαίρως νὰ γράψῃς·) *Ἕλληνα Στρατιώτην* (ἔλαβα.) *Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας* (ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραῖα γράμματά σου· ἔστειλα· τὰ, ἔσχισα·) *Ε. Ι. Κουτσογιάννη.* (δὲν διαβάζεις τί γράφω; δὲν δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἐπὶ πληρωμῇ· τὰ 50 λεπτὰ εἶναι στὴ διάθεσή σου·) *Νεφελιγερ.* *Ἕλληνα* (στεῖλε μου νὰ τὰ ἰδῶ·) *Ρόδον τῆς Χίου* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνθύμιον· προτίμησε τὸν Λ.Κ) *Ἀραπάκι* (τὸ ἔλαβα· περίμενε τώρα νὰ ἰδῇς.) *Ματαιότητα* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰδανισμὸν* (ξέρω κι' ἐγώ; τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουν ὅλοι·) *Πραγματικότητα* (ἔστειλα· ποὺ καιρὸ; νὰ ψάχνω!) *Ρεμβάζουσαν τοῦ Ναυαρίνου* (ἡ Ἀγγελία σου κάνει 2,60. στεῖλε ἀκόμη 1,10·) *Μικρὸν Τζόκεϋ* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ ξεσπαθώματος·) *Βασιλέα Ἀθάμαντα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀφελῆ Γυμνασιόπ* (δὲν χρειάζεται τέτοιος ὅρος, διότ. τέτοια παιδιὰ δὲν ὑπάρχουν στὸν κύκλο μας· αὐτὸς ποὺ σᾶς ἔγραψε τέτοιο γράμμα ἀνώνυμος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι διαπλασόπουλο·) *Πληγωμένον Χρυσαετὸν* (ἔχει καλῶς·) *Ἀγκύλι* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀνατέλλουσαν Δόξαν* (ἄλλο στεῖλε, Ἀστ. τ. Ἐλευθερίας ἔχομεν) *Ἰωνικὸν Οὐρανόν* (τὸ διώρθωσα καὶ σ' εὐχαριστῶ· σὺ μόνο τὸ ἐπρόσεξες·) *Φάουστ* (πολὺ ἐκφραστικὰ τὰ σατυρικά σου σκίτσα· μόνο τοῦ κ. Ξ, δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου·) *Καρυοθραύστην* (πταίει ἀσφαλῶς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον·) *Ἀθυρόστομον Ἠχώ, Πάλμυν, Νύσην Ἄνον, Μαρτζελίναν* κτλ. κτλ.

Σὲρ Ραβεγγάρ, Νιαγάραν, Καπετὰν Λαπάνταν, Τρελὴν Χορεύτριαν (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Πυροβολητάκι, Ρέναν Ι.Κ., Ἐλευθερωτὴν τῆς Πατρίδος, Μυροβόλον Ἰωνίον, Ἀπέραντον Γαλήνην, Ἑρμογλύφον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Μαΐου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 1940ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων].

387. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο γράμμα Ἑλληνικό,
Τὸ δεύτερό μου Γαλλικό,
Τὸ τρίτο ἀνωνυμ'σ.
Τὸ σύνολό μου ὄρος γνωστό
Μισ' στὴ Μακεδονία
Καὶ στὴ Μυθολογία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τσαχπινάκι τ. Κοζάν.

388. Συλλαβόγριφος

Γράμμα, νότα κι' ἄλλο γράμμα
Σχηματίζουν Κοάτος,—θάμω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Γάτου

389. Στοιχειόγριφος

Σὲ συμπερασματικὸ
Ἕνα γιῶτα προσκολλῶ
Πού κοὶ τὸ τονίζω.
Καὶ μιὰ ἀθώπινη φωνή,
Πινακογαία κι' ἐκλεκτὴ
Ἔτσι σχηματίζω.

Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τ. Ἐλευθερίας

390. Ἀναγραμματισμός

Ἀναγραμματίζω
Μῆνες τρεῖς μονόχα,
Μὰ τοὺς πιὸ γλυκεῖς,
Κι' εὐθὺς ἀντικρύζω
Μιὰ θεὰ—πιὰ τάχα;
Θὲ τὴ βρῇ κανείς;

Ἰδέα τοῦ Μακεδονικοῦ Ἰδεώδους

391. Ἀστήρ

* * * Νὺν τὰ κατάστιχθεῖν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως μέγας ἀρχιτέκτων, καθὼς ἀρχαῖος ῥήτωρ, διαγωνίως δὲ περίφημος στρατηγὸς καὶ μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* I * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Νηρηΐδος τ. Εὐρίπου

392. Κρυπτογραφικὸν

123456278=Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
23341 =Χῶμα.
325832 =Ὠρέλιμον.
46741 =Ἱερόν.
56278 =Χώρα τ. Ἑλλάδος,
6278 =Ποτόν.
74332 =Σημεῖον στίξεως.
862 =Θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψαριανὸ Ναυτόπουλο

393 - 397. Μαγικὸν Γραμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τόνος, πῖλος, Ἀαρών, ὅρασις, λόχος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυπλιακ. Ἀστέρος

398. Μεσοστιχ. μετὰ Φωνηεντολ.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου: ** - *** τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Ὕψωμα γῆς· 2, Ἀρχαῖος γλύπτης· 3, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 4, Ἤπειρος· 5, Κοάτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Καλαματιανὸ Λουλούδι

399. Ἐλλιποσύμφωνον

α - η - εη - αοο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ

400. Γρῖφος

τ ς τι
τος τος τι τι
χο αν
τος τος τι τι
τ ς τι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

401. Charade

Je suis un livre sacré,
dicté par un prophéte;
Je deviens une grande cité.
Si vous m'ôtez la tête.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ξανθῆς Ἑλληνοπούλ.

402. Painette

Mon premier est un métal précieux;
Mon second un habitant des cieux;
Mon tout un fruit delicieux.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

Τέλος τοῦ 1940ου Διαγωνισμοῦ Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ.ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ'.—180β')

Διαγωνισμὸς cartes—postales. Ἡ καλυτέρα βραβευθήσεται. Στείλατε: Εὐτέρπην Γιοχάλα, Κέρκυραν.

(ΚΑ'.—181)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀνιπρόσωποι. Κωνσταντινουπόλεως: *Ἄρης*. Ἀργοστολίου: Γεώργιος Ραζῆς. Πειραιῶς, Δημήτ. Μαρμάκης.

(ΚΑ'.—182)

Εὐχαριστῶ τοὺς εὐχηθέντας με στὴ γιορτή μου.

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—183)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Ἀπ' ὅσα τετράδια ἐλάβαμε, ξεχωρίζουνε τοῦ Χιώτικου Τριαντάφυλλου, Τάκη Καλαβᾶ καὶ Πτερωτῆς Καρδιᾶς: Βραβεύουμε: τὸ Χιώτικο Τριαντάφυλλο.— ***Καλαματιανὸ Λουλούδι, Διπλᾶνον.***

(ΚΑ'—184)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ.

«ΙΩΝΙΑΣ»

Λάβαμε πολλὰ τετράδια· τὰ ὡραιότερα εἶναι τοῦ ***Ὀλυμπιονίκου, Στεφάνου Ἀμαράντου*** καὶ ***Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας***· ξεχωρίζει ὅμως κι' ἀπ' αὐτὰ τὸ τετράδιο τοῦ ***Ἐλευθεροτοῦ τῆς Πατρίδος*** στὶς ἰδέες καὶ τὸ γράψιμο: Σαυτὸν δίνουμε τὸ βραβεῖο καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς γράψῃ τὸ βιβλίο ποῦ θέλει.

ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

(ΚΑ'—185)

Χανουμάκι, καὶ ὅμως ἐγὼ σᾶς ἔστειλα. Ἐλπίζω νὰ τὰ λάβετε, μὰ... καὶ ἀνυπομονῶ.—***Σατανᾶς.***

(ΚΑ'—186)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ματωμένη Πορφύρα Τὴν [ΚΑ'166] δὲν ἐδημοσίευσε ὁ Σύλλογος.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(ΚΑ'—187)

«Διαπλασιακὴ Δημοκρατία» Γλήγορα θὰ θροῦν οἱ πράξεις. Γι' ἀνακάλυψη ψευδωνύμου δὲν ἐκπλήσσομαι, ἀνακαλύψας ὅτι τὸ ἐπρόδωκε ἡ «***Πτερωτὴ Καρδιά***». ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΔΟΞΑ

(ΚΑ'—188)

«ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ»

Ἱδρύθη ἐν Καλάμαις φιλολογικὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, σκοπὸν ἔχον τὴ φιλολογικὴ ἀνάπτυξη τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ φιλολογικῶν διαλέξεων, διαγωνισμῶν κ.τ.λ. Δεχόμεθα ὡς μέλη ὅλους. Διεύθυνσις: Γιάννην Καμαρινάκην, Καλαμάτα. Τὰ μέλη: ***Χιώτικο Τριαντάφυλλο, Ἑπτάλοφη, Πόντιος Ἀμαθής***, Σταῦρος Κανελλόπουλος, ***Πτερωτὴ Καρδιά, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου***, Ἀνδρέας Ἀθανασᾶς. Οἱ ἱδρυτές: ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ ΔΙΠΛΑΝΟΝ

(ΚΑ'—189)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΗΝΕΙΟΣ».—***Διορισμοί:*** ἐπίτιμος πρόεδρος Μίμης Δελακῶτσος. Μέλη ἐκ Λαρίσσης: Νῖκος Καράγγελος, Χρῦσος Τσιοβαρίδης. Τμῆμα Διαγωνισμῶν: Διευθυντής: ***Δροσοσταλίδα.*** Ἀντιπρόσωπος Πειραιῶς: ***Μορμορωμένης Βασιλιᾶς.***—

(ΚΑ'—190)

Δέχομαι Μ. Μ. Καλύτερο βραβευθήσεται. 5 δρ. Προθεσμία δίμηνος: Β. Καλδῆν, Παληονερὸ Πύλου.

(ΚΑ'—191)

Στὴν καλή τους ***Γοργὴ Ψαροποῦλα*** φιλιὰ ἀμέτρητα στέλνουν ***ἡ Προσφυγοπούλα*** καὶ ***ἡ Πανελλήνιος Ἐλπίς.***

(ΚΑ'—192)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Παράρτημα ***Ἀθηνῶν***. πρόεδρος: ***Υἱὸς τῆς Νυκτός***. γραμματεύς: ***Ζηλιάρα.*** Διεύθυνσις: Ἠπείρου 3. ***Σύλλογς «Πηνειέ»*** καὶ ἡμεῖς ἀντιφρονοῦμεν πρὸς τὴν «Διαπλασιακὴν Δημοκρατίαν». Δέχεσθε ὑποστήριξίν μας: ***Πεισματάρα***, ἀντιπρόεδρος. ***Ἱππότης τῶν Ἀστέρων***, γραμματεύς.

(ΚΑ'.—193)

ΨΥΧΗ, στὴ γιορτή σου εὔχομαι χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχῆ.—***Πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας.***

(ΚΑ.—194)

Ψυχὴ, χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.

Τρελὴ Χορεύτρια

(ΚΑ.—195)

Ἀφελῆ Γυμνασιόπαι, ***Μπετόβεν. Ἀνατέλλουσα Δόξα***, εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς.—***Κορφιατόπουλο***

(ΚΑ.—196)

Ἐισερχόμενος εἰς τὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας.

Ξενιτημένο Ἠπειρωτάκι

(ΚΑ.—197)

Αἰγυπτιόπουλα, ***Ἠπειρωτάκια***, δέχεσθαι ν' ἀλληλογραφοῦμε; Διαμένω ἐν Καΐρῳ. Ἀπαντήσατε.

Ξενιτημένο Ἠπειρωτάκι

(ΚΑ.—198)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.— Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν μὲ θέμα «Γέλιο καὶ Δάκρυ». Ἀπαντήσεις ἔμμετρες καὶ πεζές. Βραβεῖον: Δὸν Κιχώτης. Προθεσμία Ἰούνιος. Διεύθυνσις: Δῆμον Ντάλλαν, Κεράσοβον Εὐρυτανίας.—***Ἄγνωστος, Ἀμάραντος, Ἀόρατος.***

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Τύποις ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 8—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ.ἐντύπ. 6606